

Kommissionens Udfast og Betænkning, hvilken sidste, som alt oven for berørt, havde det Syn paa Sagen, at der var Fare for, at Fiskeriet skulde udtømmes og ødelægges for lange Tider, dersom man ikke skred ind derimod ved en formentlig højt paafrægende Forbudslov. Man behøver kun at erindre Kommissionens Frygt for forvædte og forbedrede Kommunikationsmidler, hvorom det i dens Betænkning hedder:

„at den lettere Af sætning af vore Produkter til Udlandet, hvor ønskelig denne end i og for sig er, kan føre til, at det store Verdensmarked med stor Kraft udsuger og udtømmer den ene eller den anden Gren af denne Erhvervsfilde, saa at den kan være ødelagt, næsten inden man aner det.“

og en Sætning som denne:

„Det er overhovedet let nok ved en voldsom og hensynsløs Indgriben at forstyrre Ligevægten i Naturens Husholdning, men der hører mange Tiders Arbejde til, forinden Naturen kan bringe Ligevægten til Veje igen. Dette gælder med Hensyn til Fiskeriet som paa saa mange andre Omraader i Naturen, hvor dog Kunsten formaar langt mere at understøtte Naturens producerende Virksomhed, end muligt er med Hensyn til Fiskeriet.“

Et noget herfra forstelligt Standpunkt synes nu at gaa saavel igennem den Motiverne til Lovforslaget vedføjede Betænkning fra Forstanderen for den biologiske Station som gennem Ministerens Udtalelser ved Lovforslagets første Behandling. Dette fremtræder maatte tydeligt i Omtalen af Rødspættefiskeriet særligt i Kattegat. Man er her ikke længere bange for en Udryddelse eller Ødelæggelse af Fiskebestanden, saa at denne skulde behøve lange Tider til at restitueres. Tværtimod gaar man ud fra, at der er Ingel nok, og at for Mangel paa denne og overhovedet paa Opvækst behøver man ikke at frygte; men det, som man tilsigter, er ved Fredningsbestemmelser at bevirke, at Fisken opnaar en større Vækst end den nu gennemgaaende har

og derved en bedre og fordelagtigere Handelsværdi end den nu udbringes til, formentlig fordi den tages for tidligt, inden den er udvokset til den fordelagtigste Størrelse. Det er dette, som det hele væsentligt synes at gaa ud paa, i Virkeligheden at gavnne Fiskeren ved at forhindre ham fra at tage Fisken for tidligt, forinden den har opnaaet den fordelagtigste Størrelse. Det er denne Tanke, der med megen Klarhed fremsættes af Ministeren ved Lovforslagets første Behandling, saasom Sp. 867, hvor det under Paaberaabelse af Beretningen fra biologisk Station hedder, at der er

„sikkert, at Størrelsen af Rødspættens i Kattegat er aftagen meget betydelig i Aarenes Løb... det, hvorom det gælder, er at stæffe Rødspættens Lov til at vokse, inden den bliver fanget, saaledes at man derigennem kan komme til, at Rødspættens fanges i en Tilstand, hvor den hder Fiskerne en betydelig større Værdi, end om de tage Fisken i mindre Størrelser. Det er jo nemlig saaledes, at Rødspættens Værdi stiger meget stærkt for hver Tomme, som den vinder i Størrelse. Det er Vejen til overhovedet at opnaa et værdifuldt Rødspættefiskeri i Kattegat, noget, som vi ikke have nu. Det er erkendt fra alle Sider, at man maa søge at opnaa en Fredning, hvorefter Fisken kan faa Lov til at vokse til en Størrelse, der virkelig giver den en betydelig Værdi.“

Selvfølgelig staa disse Udtalelser fra Ministerbænken ganske i Samklang — maatte dog med nogen Undtagelse paa et ganske enkelt Punkt, hvorom nærmere nedenfor — med den til Støtte for samme paaberaabte Beretning IV fra Forstanderen for den biologiske Station, Dr. phil. Petersen.

Vender man sig til den nævnte Beretning, finder man vel to Kapitler, der bære til Overkrifter henholdsvis:

„Hvorfor aftage Flynderfiskeriernes Udbytte i Farvandene indenfor Skagen?

Fordi der fiskes for kraftig,“